

forpligtede sig til at gennemføre i hæderlig praksis.

Der er andre områder af kulturpolitikken, hvor man her i landet har haft talent til at skabe ordninger, som kunstnere og pædago-ger kan leve fornøjeligt med.

Lad os få sådan en.

*Og hvad var blandt årets tilbud fra Undervisningsafdelingen?*

Vender vi os imod, hvad Undervisningsafdelingen fik udrettet i 1979, kan vi tage udgangspunkt i den illustrerede brochure med titlen »Skoleradio/TV 79«, som alle lærere i Danmark fik tilsendt sidst på året 1978.

Den fortalte om godt og vel hundrede forskellige projekter eller serier, som ville blive udsendt til brug for undervisningen i »grundskolen« (1.-10. klasse) og i de 16-19 åriges skoleformer (gymnasium, HF-kursus og erhvervsskoler). Nogle af disse »serier« omfattede kun en enkelt udsendelse i radio eller TV, de fleste dog flere, og til flertallet knyttede sig iøvrigt elevhæfter, lærervejledninger, diasserier eller andet mangfoldiggjort materiale. Radio og TV blev sendt gratis ud i æteren. De trykte ting måtte man betale for, og afdelingen solgte i 1979 publikationer for næsten seks millioner kroner.

Udsendelserne var planlagt med sigte mod bestemte klassetrin og faglige områder og blev produceret med bistand fra en hær af undervisere fra skolens mange hjørner. Alt i alt blev sæsonplanen på den måde en ganske spændende afspejling af virksomheden i den skoleverden, der taget under et med god ret kan kaldes Danmarks største arbejdsplads.

Til gengæld er indholdet ikke let at overskue. Man kan forsøge sig med et spørgsmål: Hvad fik skolerne tilbudt om den verden, der ligger uden for Danmark?

Svar: Et sted mellem femten og tyve programserier, der tog turen rundt fra Japan og Kina over Bangladesh, Ecuador og Mexico via USA og Dansk Vestindien til mere hjemlige steder som Mellemøsten, Holland og Norge. Også Færøerne nåede afdelingen at besøge, og hjemmestyrets skolevæsen blev så tilfreds med programserien, at man bad om at måtte overtage elevhæftet og udgive det til

skolebrug med færøsk tekst.

*Voksenundervisningen* omfattede kun en snes enkeltprojekter. De var til gengæld som regel mere langstrakte.

Et af de kortere hed »Brug medierne« og var resultatet af en indbydelse til tre højskolelevere om at lave hver sit TV-program. De fik en teknisk producer til hjælp, stod på hovedet i en måneds tid og blev så inviteret ind i studiet for at aflevere deres værk. Man kan diskutere, hvor fremragende værkerne blev, men deltagerne vendte i hvert fald hjem til deres skoler, tunge af erfaring.

Med serien »Et bedre liv« gik man ind i et samarbejde med de mange gode kræfter, der beskæftiger sig med disciplinen »sundhedspædagogik«.

For politikere og administratorer drejer det sig bl. a. om at spare milliardbeløb på sundhedsvæsenet. For udsendelserne var det vigtigste at sige til folk: Vi kan selv gøre noget. Vi kan snakke sammen om vort samspil med hinanden og med omverdenen. Vi kan derefter gå ud og se, om ikke verden måske kan laves lidt om.

»Dansk for voksne« er et samarbejdsprojekt, hvor både ministerium og tre forsøgsamter er indblandede. I ti-året for starten på Open University i England blev den mediestøttede undervisning, distanceundervisningen, iværksat i Danmark. Men den gav ikke, som i England, et tilbud om akademisk undervisning til folk, der er blevet snydt for at komme på universitet. Den indbød kortuddannede voksne til at lære dansk på det niveau, som deres egne børn arbejder på i den øverste ende af folkeskolen. Forsøget løber videre i foråret 1980 og gentages i den følgende sæson. Det bliver vejet og målt med største omhu, og måske kan dette samspil mellem lokal og national indsats blive et mønster for større initiativer i fremtiden.

Bogen med avisudklip registrerer dog, at størst opmærksomhed i pressen vakte serien »Børn i trafikken«. Den ville skærpe opmærksomheden hos forældregenerationen og bilistgenerationerne over for børns muligheder for at handle som rationelle væsener. Justitsministeriet havde lagt pengene på bordet til denne indsats. Der dræbes for mange børn i den danske trafik.